

jak byl zvyklý. „Máte představu, jak se tam ten trn dostal?“

Hockey zavrtěl hlavou, rty sevřené. „Ale vím, že tak, jak byl nastavený, by se nejspíš za jízdy propracoval ven a dřív nebo později by Arguse ošklivě dloubnul, pravděpodobně víc než jednou, a to by se mu ani za mák nelíbilo.“ Do Hockeyho pohledu se vetřela obava. „Kdoví, jestli byste se na něm udržel? A když váš otec...“

Julian popadl Hockeyho za paži. „To nebyla vaše vina.“ Nemohl se přimět prohlásit, že šlo o nehodu, ještě pořád o tom nebyl přesvědčený.

Hockey zabručel a odvrátil zrak.

Julian chápal Hockeyho přecitlivělost. Několik dní po otcově smrti se otcův štolba Campbell oběsil v sedlárně. Nikdo nevěděl, zda ho k sebevraždě přiměl nemístný pocit viny – což rozhodně připadalo v úvahu vzhledem k tomu, jak dlouho byl Campbell otcovým štolbou a jak byl zesnulému hraběti oddaný – nebo jestli šlo o něco víc a Campbell z neznámých důvodů jaksi přispěl k tomu, co způsobilo pád nebožtíka hraběte.

Ačkoliv to druhé si nikdo z nich nedokázal představit, v mnoha hlavách tato myšlenka přetrvávala.

Julian Hockeyho pustil. „Nicméně je to... znepokojivé.“

„Bodejť, to tedy je.“ Hockey se zadíval hlouběji do nitra stáje. „Uvažuju, že bych stáj a kočárovou stodolu zamykal, když nejsme kolem. Aspoň na čas.“

Julian přikývl. „To je rozumný nápad.“ Dokud nepřijde na to, co se děje.

Setkal se s Hockeyho pohledem, kývl na znamení, že skončili, a vykročil směrem k domu.

Jeho sedlo bylo skoro nové a ve výtečném stav, šev se nemohl rozpárat sám od sebe. Ještě méně pravděpo-

dobné bylo, že by se do otvoru dostal nějaký velký trn – ne bez pomoci. Ale bez čí pomoci? Ve stáji pracoval velký počet štolbů a stájníků. Kromě Mitchella, který byl relativně nový, byli ostatní na hradě zaměstnání už léta, ne-li desítky let, a většina pocházela z rodin žijících na panství.

Julian přešel příjezdovou cestu a krácel po šterkové pěšině, která vedla k jedné z bočních teras hradu. Právě stoupal po schodech na terasu, když ho zvuk kroků na kamenných dlaždicích nad ním přiměl vzhlédnout. Nad strmým schodištěm se objevil jeho bratr Felix.

Felix ho uviděl, usmál se a zastavil. „Jaká byla vyjížďka?“

Julian vystoupal na terasu a zabručel: „Odpočinková. Ne tak odpočinkové už bylo zjištění, že mi někdo zapíchl trn pod sedlo, které jsem chtěl použít, ale čirou náhodou našťestí nepoužil.“

Felixův výraz ovládl úžas. „Cože?“ Zařadil se vedle Juliana a pokračovali k cestě k postranním dveřím.

Julian ve stručnosti zopakoval, co mu pověděl Hockey. „Nejspíš nebude snadné zjistit, kdo to udělal?“

S výrazem stejně chmurným, jako měl předtím Hockey, Julian zavrtěl hlavou.

Po chvíli Felix pronesl: „Po tom, co se stalo s papá...“

„Přesně tak. Ale bohužel jsme tu ty ani já tehdy nebyli, a pokud je nám známo, šlo o nehodu.“

„Trn ve švu tvého nového sedla žádná nehoda není,“ opáčil Felix.

„Ne, to není.“ Došli ke dveřím z terasy. Julian vzal za kliku a zarazil se. „Ale nechápu to stejně, jako se nemůžu smířit s tím, že papá prostě spadl. Víc než deset let jsem tu převážně nebyl. Před návratem jsem byl osm let v Irsku a pokud vím, nenadělal jsem si žádné